

ката лозови листа, която държеше в ръка: ала не отвори уста, не се обърна да погледне Козима, която бе застанала пред лозите и мълчаливо го наблюдаваше. Не дадоха плод и другите опити за сближение през този ден, макар че на двамата мъже се поднесе доста необичаен за тях обед, приготвен от господарката, която също се помъчи да завърже разговор с мълчаливия старец. На въпросите ѝ относно бахчата и лозето той отговаряше с да или не: щом я видеше той ставаше прав и се покланяше с почти прекалена почит: нищо друго.

– Това е един идиот – каза ратаят, когато другият не можеше вече да го чуе. – Но е твърде лукав и не е вчерашен.

И той разправи за вдовицата, която преди идвала да го навестява на лозето, като намекна за далечното му минало. Изглежда, че някога той се бе опитал да ограби някакъв свой много богат сродник, в чиито земи работел. Но макар че сродникът оттеглил жалбата си, Елия бил осъден. Имало и друга мълка: този път сродникът бил някакъв банкер, дори цяла банка, обрана от тайфа крадци, които упоили пазака, а сред тия нехранимайковци бил и Елия.

Тогава господарката каза:

– Ако беше тъй, покойният ми мъж нямаше да го вземе при себе си на работа.

– О, господин Антонио беше добър: той беше свят човек, каквито не се раждат вече... – каза ратаят.

След обед пристигна Андрея на кон. Освен другите неща, той носеше един вестник и писмо за Козима.

Писмо! Както винаги, тя го взе тръпнеца и развълнувана: всеки път ѝ се струваше, че улавя птица която хвърчи, приказната птица на частието и сполуката. Ала това бе само просто писмо – покана да изпрати книгите си на някакво малко списание, което обещавахе, че ще ги препоръча на читателите си. И тя го остави, тъкмо както се оставя някакво птиченце, което за нищо не служи. На всеки случай денят завърши добре: залезът зачервяваше лозето, басейнът и върбите блестяха; равнината се разстилаше спокойна и тъжна като степ, тъй както Козима си я